

hodný význam, jež zákony švakrovství přikládají (§§ 65, 67, 120, 306 a hlavně § 152 čís. 1 tr. ř. — §§ 216, 495 a 501 tr. zák.), je při řečeném stupni švakrovství zajisté nejzávažnějším. Byl-li však v souzeném případě takový poměr skutečně opodstatněn zvláštními okolnostmi případu, o tom vysloviti se bude porotcům. Vyměřil-li proto porotní soud trest podle přísnější sazby § 142 tr. zák., nezjednav si výrokem porotců patřičný podklad, je rozsudek v napadeném směru zmatečným. Bylo proto zmateční stížnosti odůvodněné podle čís. 6 § 344 tr. ř. vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3339.

Výrok pachatelův, že se nebojí ani 10 četníků, není urážkou četníků (četnické stanice) podle § 491 tr. zák. (čl. V zák. ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863).

Ani po nové výměře trestu zrušovacím soudem netřeba poukazovati nalézací soud, by znovu rozhodoval o podmíněném odsouzení, je-li podle § 2 zákona o podm. odsouzení vůbec vyloučeno.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1928, Zm II 301/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 9. března 1928, pokud iím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 491 tr. zák. a čl. V zák. ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, zrušil rozsudek nalézacího soudu v části, v níž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 491 tr. zák. a čl. V. zák. ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, spáchaným tím, že dne 9. září 1927 veřejně a před více lidmi četnickou stanicí v K. slovy: »Já se nebojím ani 10 četníků« uváděl ve veřejný posměch, a obžalovaného z této části obžaloby podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostil. Důsledkem toho zrušil rozsudek i ve výroku o trestu a výrocích s ním souvisejících, obžalovanému vyměřil nový trest a odsoudil ho za pravoplatný zločin rušení náboženství podle § 122 a) tr. zák. nepodmíněně podle první sazby § 123 tr. zák. použitím § 55 tr. zák. k trestu čtyř měsíců těžkého žaláře, zostřené a doplněné jedním postem měsíčně a podle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů trestního řízení. Ve smyslu zákona čís. 75/1919 v doslovu zákona čís. 163/1920 sb. z. a n. vyslovil ztrátu práva volebního.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá důvodem zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. jen odsouzení pro přestupek podle § 491 tr. zák. a čl. V. zák. ze 17. prosince 1862, čís. 8/1863 ř. zák. Právem: Především sluší nalézacímu soudu poznamenati, že měl uvažovati o tom, zda tento čin, jež byl spáchán dne 9. září 1927, v době kdy proň obžalovaný byl

vzat soudem do vyšetřování, totiž dne 9. března 1928 v den hlavního přelíčení, při němž teprve byla naň rozšířena obžaloba, nebyl již promlčen, což by kromě zjištění, že promlčecí tříměsíční lhůta podle § 532 tr. zák. již uplynula, vyžadovalo podle povahy trestného činu zjištění, že obžalovaný v promlčecí lhůtě nespáchal trestného činu. K tomuto účelu bylo by třeba podle §§ 281 čís. 9 b), 288 čís. 3, druhá věta a § 290 tr. ř. rozsudek zrušiti, kdyby byla skutková podstata onoho přestupku v činu obžalovaného shledána. Tu však má zmateční stížnost — nehledíc ani k pochybnostem, jež vyslovuje proti odsouzení proto, že v K. není četnické stanice, jež by mohla býti uražena — pravdu v tom, že výrokem není vůbec četnictvo uváděno v posměch; vychází-li se ze skutkových zjištění soudu o doslovu výroku a o souvislosti, za níž se stal, není jím nijak naznačeno, že by důvod toho, že se obžalovaný nebojí ani 10 četníků, byl v nějakých vlastnostech četníků samých, ukazujících na jejich bezmocnost nebo nemohoucnost udržeti v případě potřeby nutnou služební autoritu, čímž by teprve takový výrok měl způsobilost uváděti četnictvo v posměch. Tu šlo o pouhou zcela všeobecnou chvástavost obžalovaného o jeho vlastní nebojácnosti, kterou vyzdvihl zmínkou o 10 četnících, jíž však autorita určité četnické stanice pro obžalovaného snad k zakročení příslušné nebyla snižována a tím ve veřejný posměch uváděna. Proto bez ohledu na to, zda se snad čin do soudního zakročení nepromlčel, třeba vyhověti zmateční stížnosti uznáním úplné beztrestnosti činu podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. a dále uznati právem, jak se stalo.

Ježto z přitěžujících okolností odpadá přitěžující okolnost souběhu zločinu s přestupkem, zbývá jen přitěžující okolnost více útoků, a i soudem zrušovacím byly přiznány polehčující okolnosti částečného doznání a prudkého hnutí mysli následkem požití lihovin, bylo trest při nové výměře vzhledem k rodinným poměrům obžalovaného za použití § 55 tr. zák. snížiti a vyměřiti, jak se stalo. V ostatních výrocích se odkazuje na správné důvody soudu nalézacího a připomíná se, že podmíněné odsouzení bylo ve zrušeném výroku vyloučeno vzhledem k dřívějšímu odsouzení obžalovaného — byl totiž krajským soudem v Olomouci odsouzen dne 9. dubna 1926 pro různé zločiny na dobu 4 měsíců — podle § 2 zákona čís. 562/1919, pročež nebylo nutno, ani po nové výměře trestu, při níž souběžný čin odpadl, poukazovati soud prvé stolice, by znovu rozhodoval o podmíněném odkladu výkonu trestu.

Čís. 3340.

Otázku přípustnosti (překážky) svědecké přísahy jest posuzovati podle znalosti nalézacího soudu v době vzetí svědka do přísahy; jest proto na obžalovaném, by okolnosti přísaze bránící sdělil včas nalézacímu soudu (§ 170 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 5. prosince 1928, Zm I 496/28.)